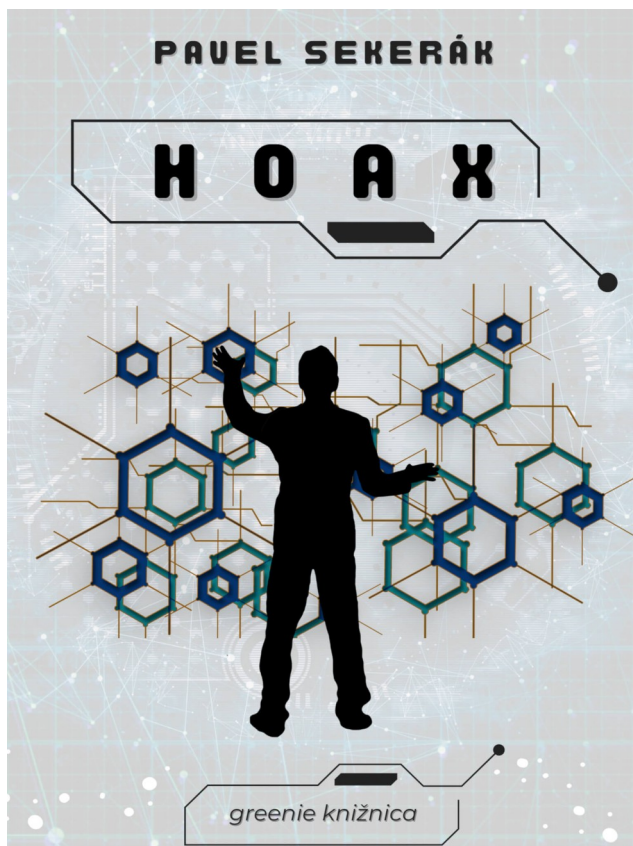

Hoax

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Pavel Sekerák</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2026)</u>	<u>Pavel Sekerák</u>

O knihe

Krátka poviedka o nevyžiadanej pošte. Predlohou k nej bol rovnomenný príbeh napísaný s použitím vopred určených 21 slov.

1. kapitola

Nervózne sa pokúšam konečne dopísať poslednú kapitolu. Tento príbeh musí predčiť všetky ostatné. Nie, nie je to milostný román, ako by sa mohlo zdať na prvý pohľad. Aj keď tam cítiť určité náznaky. Vlastne je to iba taká skladačka, akési lego poskladané zo slov. I tieto majú rôzne tvary, rôzne farby. Tak ich skladám priamo do dokumentu v mojom počítači. Navyše papier bude mať vraj čoskoro veľkú cenu. Nie preto, že by tak dramaticky ubúdalo lesov, hoci aj to sa deje. Ide skôr o všetky tie ostatné prímеси a chemikálie potrebné k jeho výrobe. Kvôli neustálym konfliktom v krajinách, z ktorých sa získavajú, je ich dostupnosť čoraz ťažšia. A cena čoraz vyššia. Tak sa ním snažím šetriť a používam ho čo najmenej. Našťastie ho vďaka vyspelejšej technike a pokročilejšej elektronizácii väčšiny služieb už vlastne ani nepotrebuje. Hoci moja milovaná stále posiela rodine a známym pohľadnice poštou.

Spočiatku sa mi písalo celkom dobre, mal som hlavu plnú myšlienok a dobrý rytmus. No teraz sa akosi nemôžem sústrediť. Dôvodom je stolná lampa. Bliká v nepravidelných intervaloch. Znervózňuje ma to, navyše mi to blikanie pripadá čímsi podozrivé. Jedným okom hľadím na monitor, druhým pozorujem, ako guľaté svietidlo postupne stráca na

sile, no vzápätí jej má až príliš. Nie som z toho šťastný, je celkom nová. Nedávno som ju kúpil na planéte plnej elektra, v Planeo Elektro. Mali tam všelijaké svietidlá, lenže žiadne z nich ma nezaujalo. Žiadne nehovorilo: „Kúp si ma! Kúp si ma!“ Doteraz nechápem, prečo mi predavač ponúkal ružovú stolnú lampu. A hlavne nerozumiem tomu, prečo som na to pristúpil. Zrejme to bolo tým, že som chcel mať túto otravnú povinnosť čo najskôr za sebou.

„Vidíš, mali sme tam ísť spolu!“ ozvalo sa z kuchyne. „Určite by si nekúpil takúto haraburdu!“

Zahryzol som si do jazyka a mlčky pokračoval v písaní príbehu. Písal som o vzdialenej planéte, ktorá sa ocitla v záujme niekoľkých skupín kolonistov.

Jedna rasa mimozemšťanov výstrednejšia než druhá. Aj hlavná postava bola vskutku neobyčajná. Na hlave, čo vyzerala ako kocka, chýbal nos. Túto stratu si vynahrádila počtom očí. Boli štyri, každé inej farby. A z otvorov na rukách vylučovala bezfarebný sliz. Celá planéta bola ponurá a temná, zato však veľmi bohatá na surovinu potrebnú pre nadsvetelné lety. No i napriek nesmiernemu bohatstvu to na prvý pohľad nebolo vidieť.

Žiadne honosné vily, luxusné mestské štvrte, mrakodrapy... stavby domácich obyvateľov rozhodne nenavrholi architekti v nejakom nóbl štúdiu so zvučným menom. I samotné technické prevedenie stavieb bolo zúfalé. Myslím, že africkí domorodci by to postavili lepšie. Ostávalo mi napísať ešte pár posledných riadkov s rozuzlením, ale nebolo mi dopriate. Monitor zmodrel a uprostred sa objavil nápis: Neznáma chyba!

Doparoma! Nevie, prečo som si nedal poradiť?! Prečo som si namiesto Linuxu nainštaloval tie blbé Okná?! Zašomral som si sám pre seba a v mysli sa mi vynárali vulgárne rýmy. Opakovanie som stláčal kombináciu kláves ctrl+s. Dúfal som, že to zaberie a zachránim text, ktorý som písal poslednú hodinu. Napísať ho znovu by som pravdepodobne nedokázal. Nepamätám si ho. Píšem, čo mi práve napadne a v momente ako sa moje myšlienky pretvoria do podoby písaného slova, umierajú. Tichý šepot vstavaného ventilátora napovedal, že počítač ako taký stále fackí. Problém bude asi v monitore. Tradičná technika opráv elektroniky, úder otvorenou dlaňou na bok prístroja nezabrala. Sklonil som hlavu a pohľadom som sa snažil zistiť, či nie je vytiahnutý niektorý z káblov. Všetky boli na svojom mieste. No i tak som pre istotu zatlačil každý jeden z nich. Pohľadom i hmatom som sa presunul nižšie, no i skriňa vyzerala na dotyk v poriadku.

Krotil som v sebe začínajúci záchvat zúfalstva a paniky, keď som si pomyslel na to, že by som to mal písať odznova. Bol som taký zažratý do písania, že ani neviem kedy som ho naposledy uložil. Dúfal som, že automatické ukladanie dokumentov, ktoré som mal nastavené asi na každých päť minút, funguje. Zmocňovala sa ma úzkosť, ale ešte som sa nevzdával. Presviedčal som samého seba, že problém bude v monitore. Dávalo to zmysel, veď všetky káble boli zapojené správne. Takže ak počítač funguje správne, a zvuk vychádzajúci z útrov skrinky napovedal, že áno, ak sú správne zapojené káble, tak jediný vadný článok bude nepochybne monitor. Moja úvaha ma presvedčila natoľko, že som sa zodvihol, vstal od stola a šiel do pivnice po starý, ktorý som si zo sentimentu odložil.

„Kam zas ideš?“ zaznel starostlivý hlas mojej Niny.

„Do pivnice. Hneď som naspäť“ odpovedal som jednou nohou už za prahom.

„Len, aby to nedopadlo ako naposledy... večera je už hotová...“

Odpoveďou jej bolo už len mechanické cvaknutie jazýčka dverí od bytu. Rozumiem jej obavám. Nedávno som išiel po niečo do pivnice a vrátil som sa za dve a pol hodiny.

To sa občas stane, keď človek narazí na nejaký zaujímavý predmet z minulosti, o ktorom si myslel, že je už nenávratne stratený a zrazu ho má priamo pred očami. Naposledy to bol fotoalbum z mladosti. Sedel som obklopený všelijakými vecami, ktoré sme sem „dočasne“ odložili a listoval v spomienkach. Pohľad na každú z fotiek vo mne oživil daný moment a dostal som možnosť opätovne ho precítiť. Miestami som mal však pocit, že sa pozerám na úplne cudzieho človeka. Zabudol som nielen na čas, ale i na dôvod, pre ktorý som tam dolu vlastne prišiel. To však nebol dnešný prípad. Odomkol som nepochybne zbytočný visiaci zámok na dverách našej pivnice.

Krehké, zvislo ukladané, drevené latky oddeľovali priestor patriaci k jednému bytu od ostatných. Ak by sa niekto rozhodol, poľahky by sa dostal dnu a bez väčšej námahy by mohol odtiaľ vyniesť čo sa mu zachce. Ja som si tentokrát odnášal staručký monitor Relisys. Spokojný s úlovkom som si vykračoval hore schodmi. Vtom sa mi medzi nohy zamotal kábel monitora. Zapotácal som sa a vzápätí som vskutku komickým spôsobom dopadol na chladnú betónovú podlahu. Svoj poklad som našťastie uchránil. Ozvena môjho pádu vzbudila záujem azda všetkých psov v našom vchode. Prejavovali ho otravným štekotom. Nevšimával som si ich. Zodvihol som svoje telo a vybehol pár posledných schodov k dverám môjho bytu.

Nina len nechápavo krútila hlavou, keď ma uvidela s touto relikviou v rukách a gestom poukázala na čas večere. Ubezpečil som ju, že hneď prídem. Len čo zapojím monitor a uistím sa, že moja práca nie je stratená. Vzápätí som sa už skláňal pod stolom a dúfal, že bude všetko v poriadku. Počítač stále vydával upokojujúce šumenie naznačujúce, že beží ďalej. Pozitívne naladený usadil som sa a stlačil na monitore tlačidlo s nápisom ON. „Yes, funguje!“ zaradoval som sa. Na moje prekvapenie sa zachoval aj celý dnes napísaný text.

Pre istotu som ho nielen uložil, ale i uložil ako. Naplnil ma pocit nesmiernej úľavy. Teraz som sa už mohol s pokojnou mysl'ou presunúť do kuchyne za Ninou, ktorá ma už čakala za stolom.

„Čo sa stalo?“ pýtala sa s úprimným záujmom.

„Neznáma chyba...“ zopakoval som nápis, ktorý sa mi zjavil na obrazovke.

„A už ste sa zoznámili?“ zažartovala.

„Odišiel monitor. Dobre, že som ten starý nevyhodil.“

Nina prevrátila oči. Už dávno stratila pochopenie pre moju úzkostlivú neochotu zbaviť sa starých vecí. Roky sa nám hromadili v pivnici, ale ako sa ukázalo, aspoň pre tento prípad to nebolo na škodu. Radšej tam už ani nechodila, aj tak nikdy nenašla, čo hľadala. Asi za to môže môj unikátny systém ukladania. Spravidla som každú novú, či skôr starú vec položil na najbližšie voľné miesto. Po rokoch bolo takmer nemožné vyznať sa tam. Nie však pre mňa. Presne si pamätám každú vec a miesto, kam som ju položil. Hoci párkrát som ostal prekvapený, že niečo nie je na svojom mieste. Vtedy sa ukázalo, že sa tam Nina snažila urobiť poriadok. Nakoniec bola nútená ustúpiť a pivnica bola vyhlásená za moje kráľovstvo.

2. kapitola

Piatok. 8:00 ráno. Pohodlne usadený za svojím pracovným stolom si nasadzujem na uši slúchadlá. Pár klikov myšou a ozvalo sa v nich známe „Hard with style. Close your eyes and open your mind.“ Toto na mojej práci milujem asi najviac. Ved’ kde inde by som mohol pracovný čas tráviť počúvaním hudby, ktorú mám rád. Minimum telefonátov, minimum kontaktu s ľuďmi či s okolitým svetom. Toto mi vyhovuje.

Je to síce rutina, samé tabuľky, štatistiky, evidencia dokumentov, ale mňa to baví. Človek má kľud a narozdiel od mnohých iných profesií nie je v strese. Začal som, tradične ako každé ráno, kontrolou došlých e-mailov. Okrem pár žiadostí a potvrdení tam bolo i zopár nevyžiadaných správ. Tie vďaka nastavenému filtru skončili okamžite vo virtuálnom koši. Až na jeden. Hoci ho systém označil ako spam, ostal naďalej v priečinku medzi ostatnými správami. Označilo som ho manuálne a stlačil DELETE. Nič sa nestalo! Tvrdohlavo ostával na svojom mieste. A to i napriek tomu, že vedľa neho žiarila ikona plameňa označujúca nevyžiadanú poštu. Zvláštne. Vzbudilo to moju zvedavosť. Otvoril som správu s názvom: Dôležité! V kolónke Odosielateľ boli len zdanlivo náhodne rozmiestnené znaky. Naoko bez domény.

To mi v porozumení príliš nepomohlo. Rovnako tak ani samotný text.

Lukáš, táto správa je určená priamo tebe.

Nájdi zázračné dieťa a oslobod' ho!

Iba ty vieš, kde ho treba hľadať.

Urob to ešte dnes!

Inak bude neskoro.

V stávke je viac, ako si myslíš.

„To má byť nejaký vtip?!“ vyslovil som nahlas, hoci som bol v kancelárii sám a nebol tam nik, kto by mi na to mohol odpovedať.

„Určite v tom má prsty niektorý z mojich kolegov,“ pomyslel som si. Ved' srandičky a podpichovanie sú u nás v pracovnom kolektíve na dennom poriadku. Nedivil by som sa, ak by to bola Filipova práca. Je však v programovaní zbehlý dosť na to, aby dokázal vytvoriť správu, čo sa nedá zmazať? Netuším, ale čoskoro to zistím. Preposlal som mu to s otázkou, či si myslí, že je to vtipné. Nebudem predsa kvôli tomu vstávať zo stoličky! Zahĺbil som sa do tabuliek a na nejaký čas som na tento e-mail ani nepomyslel.

Ale len do momentu, než za mnou prišli kolegovia a rovnako ako ja, ani oni nechápali, čo to má znamenať. Nakoniec sme to uzavreli s tým, že to bude iba nejaký hoax, alebo čosi tomu podobné. Pokračoval som v práci a do konca pracovnej doby som už žiadny podobný e-mail neobdržal. Vrátil som sa k nemu až cestou domov, keď som sa počas čakania na zelenú, trošku zamyslel. Vrtalo mi hlavou, ako je možné odoslať mail bez adresy. A tiež to, že bol adresovaný priamo mne. No na druhej strane, mohla to byť len náhoda, nie som predsa jediný Lukáš na svete. Dokonca ani jediný v našej firme. Tak som nad tým len mávol rukou a dupol som na plyn.

Večerný vzduch voňal dažďom. Obloha bola tmavá, ale zatiaľ nepršalo. No dýchalo sa skvele. Pomalým krokom som sa presúval od auta k paneláku a vychutnával som si túto atmosféru. Nevedel som sa tohto momentu nasýtiť. Tak veľmi mi ten vzduch chutil. Bol by som tam strávil aj hodinu, ale dnes večer ma doma čakalo niečo ešte chutnejšie. Celý deň sme si s Ninou podchvíľou písali šteklivé správy. Robili sme to často. Bolo to zábavné a pomáhalo nám to udržať v nás oheň. Následné večery potom bývali neobyčajne horúce. Tentokrát tomu nebolo inak. Tešil som sa na večer. Na to, že ju budem opäť držať v náručí a vychutnáme si spoločné chvíle plné nežností. Občas sa zamýšľam nad tým, čo na mne vlastne vidí. Úplne presne však viem, čím si získala ona mňa.

Všetci si myslia, že je to pre jej príťažlivý zovňajšok. Nepopieram, že je to z veľkej časti i kvôli nemu. Jej krivky sú skutočnou pastvou pre oči. No beriem to ako príjemný bonus k všetkému ostatnému, čím je pre mňa výnimočná. Predovšetkým je to jej láskavá povaha. Niet divu, že práca zdravotnej sestry sa stala jej životným poslaním. Dobrosrdečnosť, ktorá je pre Ninu prirodzená, vyžaruje z jej hnedých očí častokrát zahalených dlhými gaštanovými vlasmi. Spolu s jej podmanivým úsmevom, je to kombinácia, ktorej sa skrátka nedá odolať.

Som presvedčený, že ju tajne milujú všetci jej pacienti. Cítim sa byť poctený tým, že som to práve ja, koho si vybrala na svoju cestu životom.

Otvoril som dvere bytu a zahliadol ju, ako v priliehavých čiernych mini šatočkách prebehla z izby do kuchyne. Topánky som si zobul bez toho, aby som si rozviazal šnúrký a ponáhlal sa za ňou.

„Všetko najlepšie!“ skríkla so širokým úsmevom v tvári a hodila sa mi okolo krku.

Zatiaľ čo na moju tvár dopadala spříška mäkkých bozkov, kútikom oka som si obzeral okolie. Pestro prestretý stôl,

šampanské, torta a kdesi v pozadí visel veselý nápis „Happy birthday.“ Zabudol som. Ako obyčajne. Toto jednoducho nie je moja silná stránka. Nina na takéto veci nikdy nezabúda. Dokonca mi vždy nenápadne naznačuje, keď sa blížia tie jej. Som jej za to nesmierne vďačný. Pripili sme si na moje zdravie a pochutili si na dobrotách, ktoré pre mňa s láskou pripravila. Romantický narodeninový večer sme zakončili pod perinou, na perine a všade naokolo.

3. kapitola

Sobota. 6:15 ráno. Dúfal som, že dnešné ráno bude vyzerat ináč. Najmä po tak úžasne strávenej noci. Ninin telefón vytrvalo vyzváňal. Dnes mala pohotovosť, a tak si nemohla dovoliť ho vypnúť. Nebolo to prvýkrát čo mala byť takzvané „na telefóne“. Odkedy je v nemocnici málo sestier, musí byť Nina k dispozícii i počas víkendov, ak by to bolo potrebné. Doteraz sa to nestalo. Škoda, že je to práve dnes. Mal som s Ninou ešte nejaké nezbedné úmysly. Lenže vraj nastala v nemocnici mimoriadna situácia a potrebujú každú ruku. Veľmi ma mrzelo, keď som videl Ninu odchádzať. Na jej tvári však i v tejto situácii žiaril úsmev. Nechápem ako je možné, že je vždy tak pozitívne naladená. Je to superžena! Po príchode do práce mi poslala dve krátke správy. V prvej sa zmienila o hromadnej nehode na diaľnici a množstve dolámaných ľudí, ktorých im priviezli. Druhá správa znela: „Milujem ťa. A teším sa na teba.“ Srdiečko a fialový smajlík s nezbednými rohmi naznačili, že má podobné úmysly ako ja. Ja som tu však ostal sám a ani napriek všemožnej snahe sa mi už nepodarilo zaspáť. Tak som sa posadil za stôl a zapol počítač. Počas procesu spúšťania som do seba tlačil tak trochu roztopenú čokoládovú tortu odčera. Večer sme boli príliš zaneprázdnení, aby sme ju odložili.

Naše myšlienky boli nasmerované len k sebe navzájom. Pre tortu v nich už nebolo miesta. Pri týchto myšlienkach sa mi určite červeneli líca.

Otvoril som Gmail. Vtom mi vypadla vidlička z ruky. Neveril som vlastným očiam. V mojej súkromnej pošte bol rovnaký e-mail ako ten, ktorý mi prišiel do práce!

„Čo, dopekla, to má znamenať?!“ hromžil som. „To snád' ne je možné!“ krútil som neveriacky hlavou.

Lenže to nebolo všetko! Tento e-mail bol zo včera. Okrem neho tu bol ešte jeden. Doručený dnes skoro ráno. Odosielateľ je rovnaký, ale v predmete bolo uvedené: „Čas sa kráti, Lukáš.“ A to bolo všetko.

Žiadny text, žiadne podrobnosti. Začalo mi to vrtať v hlave čoraz viac. Čo ak to predsa len nie je náhoda a tieto e-maily sú určené skutočne pre mňa? Hoci mi to nedávalo zmysel, začal som nad tým vážne uvažovať. Ale od koho sú? A prečo práve ja? Veď som len obyčajný úradník, neviem nič o nejakom zázračnom dieťati. Znovu som si prečítal správu zo včera. Nebol som z toho oveľa múdrejší. Nikdy som o takom dieťati nepočul a už vonkoncom netuším, kde je. A ani čo by som mal urobiť. Jednu vec som však urobiť mohol. Odpísať.

Presne to som aj urobil a presunul som sa do kuchyne pohľadať ešte nejaké chlebíčky. Kým som sa vrátil, pribudol mi v doručenej pošte ďalší tajomný e-mail. Na adresu odosielateľa som sa tentokrát ani nepozrel. Prekvapilo ma, ako rýchlo som dostal odpoveď na správu, ktorú som napísal len pred pár sekundami. Po otvorení správy mi bolo hneď jasnejšie, prečo prišla odpoveď tak skoro. Tentokrát neobsahovala ani predmet, ani text. Podpis už vonkoncom nie. Čumel som na to a nevedel, čo si počať. Napadlo mi, že si znovu prečítam ten úplne prvý e-mail.

„Ty idiot!“ nadával som sebe samému.

Tak veľmi som sa sústredil na text, že som si nevšimol prílohu. Tých pár slov mi úplne zaslepilo oči. No i tak som s jej otvorením váhal. Čo ak je to nejaký vírus? Nerád by som prišiel o všetky dáta na disku, prípadne o osobné údaje. Počul som o takých prípadoch. Keď hackeri napadli počítač a zašifrovali všetky súbory. Neskôr, pochopiteľne ze nemalý poplatok, ponúkali ich odblokovanie. Ale ako sa tomu vyhnúť? Nikdy nezistím, čo tam je, ak to neotvorím. Jedine... Jedine žeby... Vzal som do ruky nepoužívaný tablet. Ešte predtým som si tento e-mail preposlal na jednu z mojich záložných e-mailových adries. Nervózne som si ohrýzal nechty, kým sa tablet konečne rozbehol. Aby toho nebolo málo, musel som ho napichnúť na nabíjačku. Konečne!

Otvoril som poštu a ťukol na „refresh“. Trochu som sa obával, či to bude fungovať. Ak si dal autor správy toľko námahy, že spravil ten e-mail nevymazateľným, možno urobil aj to, že sa nebude dať zobrazíť nikde inde. Upokojovalo ma len vedomie, že už som ho predsa otvoril v práci i na mojom domácom počítači. Tak prečo by to nešlo i na tablete? Nastal okamih pravdy. Otváram správu s nápisom „Dôležité“ a scrollujem celkom dole, kde obyčajne bývajú zobrazené priložené dokumenty.

Od definitívneho odhalenia ma delí len jeden ťuk na displej tabletu. Z neznámych dôvodov som sa tesne pred tým poobzeral okolo seba. Asi paranoja v počiatočnom štádiu... Ťuk. Adobe Acrobat Reader otvára súbor pdrs.pdf. Tablet sa nezosypal, zdá sa, že moje súbory sú v poriadku. Pokračujem teda pohľadom na obraz, ktorý sa predo mnou objavil. Je to akýsi výrez z pôdorysu budovy. Príliš veľkej na rodinný dom. Nie je tam naznačený žiadny nábytok a na prvý pohľad sa mi tam zdajú niektoré čiary, alebo kóty, prebytočné. K ničomu nevedú. Chýba i tradičná legenda, čiže popis označujúci jednotlivé miestnosti, materiály a v neposlednom rade, informácie o stavbe ako takej, investorovi a nie je tu ani meno architekta. Váhal som, či sa tým vôbec zaoberať. Chvíľu som nad tým premýšľal a uprene som sa díval na tú spleť tenkých čiernych čiar. Na nič som neprišiel. Nakoniec som sa rozhodol, že sa pôjdem trochu vyvetrať von. Bicykel je na takéto chvíle ideálny. No najskôr si dám ešte jeden chlebiček.

4. kapitola

Poludňajšie slnko začínalo nepríjemne páliť. Chvíľu mi trvalo, kým som sa vymotal z bytu. Najskôr som sa len tak motal po meste. Obdivoval som zeleň v parku i v centre mesta. Popritom som sa pokúšal dovolať Nine. Lenže bez úspechu. Asi je to v tej nemocnici skutočne vážne. Inokedy mi aspoň napíše, keď sa jej na chvíľu podarí vymaniť z neodkladných povinností. Dnes od rána ani čiarka. Rozhodol som sa, že jej nebudem vyzváňať a počkám, kým sa mi ona sama ozve. V duchu som si predstavoval všetky veci, čo sme spolu uplynulú noc stvárali. Pulz sa mi citeľne zrýchlil. Zamieril som na cyklochodník a šliapol do pedálov. Nasadil som také tempo, že za pár minút som sa ocitol na hranici mesta.

Nezastavoval som. Cítil som v sebe dostatok síl na dlhšiu jazdu. Rútil som sa slnkom zaliatou krajinou a mestskú zástavbu vystriedali lány slnečníc a kukurice. Užival som si bezstarostnú jazdu. Vzduch prúdiaci okolo mňa ma príjemne chladil. Míňal som jeden kilometer za druhým a ani na okamih som nepomyslel na tie podivné e-maily. Každých pár minút som v mysli posúval hranice svojho cieľa. Ešte k tomu stromu. Už len k tomu mostu. Úplne som zabudol na čas. Na čo som však nezabudol, bola moja Nina.

Podchvíľou som pokukoval, či sa na displeji neobjaví ikona došlej správy. Presúval som svoje telo, ale moja myseľ bola neustále pri nej. I teraz, keď okolo mňa svišťal vzduch, ktorý som v tej rýchlosti rozrážal. I teraz som myslel na Ninu. V mojej mysli sa vraciam v čase pár týždňov dozadu. Už nie som na cyklochodníku za mestom. Som opäť pri tebe. Stojíme bosí na vyhriatej piesočnej pláži. Za tvojím chrptom sa vlní more, ktorého vlny len zľahka narážajú na plytký breh. V celom tele cítim príjemné teplo.

Tuším, že to nebude len slnkom. Stojíš oproti mne a ja sa na teba neviem vynadávať. Stojíš predou mnou a tie červené odvážne plavky, čo máš na sebe, odhaľujú možno viac, ako by mali. Mne to však vôbec neprekáža. Narozdiel, od tieňa, ktorý na teba vrhá tvoj veľký plážový klobúk. Veľmi ti pristane. Si v ňom rozkošná a príťažlivá.

Ale jeho tieň mi teraz bráni vidieť ťa celú oblečenú do príjemného letného svetla. Obzerám si ťa ďalej. Mám rád tvoje krivky. Veľmi sa mi páči, čo vidím. Dokázal by som sa na teba dívať večnosť. Na tú hebkú opálenú pokožku, ktorá zvädza k dotyku. Na tvoje hlboké hnedé oči, ktoré žiaria láskou. Z tvojej tváre vyžaruje radosť. Usmievaš sa a roztopašne špúliš pery. Nepochybujem o tom, že to robíš zámerne. Vieš, že im neodolám. Pristúpim k tebe a silno ťa pritisnem k môjmu telu. Objímame sa.

Objímame sa tak silno, akoby sme sa lúčili a už nikdy sa nemali vidieť. Lenže tým to nie je. Chceme byť čo najbližšie pri sebe navzájom. Chceme cítiť ako bije srdce toho druhého. Cítiť, že bijú v rovnakom rytme.

„Dávaj pozor! Idiot!“ ozvalo sa, keď tieň tvojho klobúka zakrýval naše vášnivé bozky.

Zasnívajú, nevšimol som si, že som prešiel do protismeru a takmer sa zrazil s protiidúcim cyklistom. Obzrel som sa za seba. Vzdŕaľoval sa a intenzívne rozhadzoval rukami. Nezabudol ani na svoj najdlhší prst, ktorý mi opakovane vystavoval na obdiv. So mnou to ani nehlo. Vrátil som sa do svojho pruhu a pokračoval v spomínaní. Ocitám sa s tebou v hotelovej izbe. Závesy na oknách sa nežne vlnia v letnom vánku. Ako-tak bránia rozpálenému slnku vojsť dovnútra. V príjemnom chládku padáme spolu do mäkkej bielej postele a prejavujeme si vzájomnú náklonnosť. Sme šťastní, že sme tu spolu. Obaja cítíme vzájomnú odovzdanosť a je to cítiť v každom dotyku, v každom bozku, v každom slove. Milujeme sa. Nežne a pritom vášnivo. Ohľaduplne. Láska. Necítiť žiadne napätie. S veselou tvárou si užívame jeden druhého. Až kým nespočinieme šťastne unavení a uspokojení v láskavom objatí...

„Ako to jazdíš?! Si normálny?!“ ďalší z protiidúcich cyklistov prejavil úprimný záujem o moje duševné zdravie.

Tentokrát som si povedal, že má asi pravdu. Spomalil som a pri najbližšej voľnej lavičke som zosadol z bicykla. Po tom, čo som do seba doslova vsiakol pol litra vody, opäť som vzal do rúk telefón a pokúšal sa dovolať Nine.

Znepokojilo ma, že sa celý deň neozýva. V mojej mysli sa už odohrali najmenej tri hrôzostrašné scenáre toho, čo sa jej mohlo stať. Pri pohľade na hodinky som takmer zbledol. Skutočne som dnes prestal vnímať, ako rýchlo plynie čas. Aby toho nebolo málo, sedel som na lavičke takmer tridsať kilometrov od mesta. Bol som však rozhodnutý ísť do nemocnice a zistiť, čo sa vlastne deje. Napadlo mi, že zavolám na recepciu nemocnice, ale rozmyslel som si to. Nina mi občas hovorila príbehy o hysterických manželoch či partneroch. Nechcel som sa pridať do ich klubu. To by mi asi tak ľahko neodpustila. Navyše, niektoré jej kolegyne by si na tom doslova pošmákli. Vydýchal som sa a vydal sa na cestu naspäť. Tentokrát som sa snažil vyhybať sa snívaniu či spomienkam. Bolo by fajn, ak by som sa do nemocnice nedostal ako pacient. Netúžil som stráviť večer na pohotovosti. Chcel som ho stráviť s mojou Ninou.

5. kapitola

Bicykel som zaparkoval medzi ostatné v stojane pred hlavným vchodom. Zdalo sa, že je tam čulý ruch. Ľudia ním vchádzali a vychádzali v malých skupinkách. Ja som rozhodol použiť vstup pre zamestnancov. Dúfal som, že sa tak vyhnem zvedavým pohľadom a konfrontácii. S vrátnikom sme na seba mávli a v zápätí som už obdivoval stroho funkčný interiér nemocnice. Vtom som si uvedomil, že moja snaha byť neviditeľný, má jednu maličkú trhlinu. Kráčal som chodbou pre personál oblečený v cyklistickom drese. Vskutku nenápadné! Ale kde je otázka, tam býva aj odpoveď. Uvedomil som si to práve keď som míňal dvere do práčovne. Skvelé! Presne toto som potreboval.

Vzal som z police voľné biele nohavice a plášť. Spokojný so svojím maskovaním som sa vydal do útrob budovy. Párkrát som už tadiaľto išiel, takže nájst' správnu chodbu do hlavného pavilónu nebol žiadny problém. Je to už len pár metrov. Na konci chodby doľava a za širokými dvojitémi dverami by mala byť vstupná hala, ktorej som sa chcel vyhnúť. Takto tam nepozorovane vojdem zozadu. Už som prstami zvieral kľučku dverí, keď mi do oka padlo niečo nečakané. Požiarny únikový plán. Jedna z tých vecí, ktoré visia všade po stenách a každý ich úspešne ignoruje.

Nik okrem bezpečnostného technika nevie, že tam sú. Prešiel som okolo neho snád' stokrát a nikdy som si ho nevšimol. Prečo? Prečo som si ho všimol práve teraz? Pustil som kľučku a zadíval sa na zalaminovaný list papiera. Naplnil ma intenzívny pocit, že som ho už niekde videl. Samozrejme, že videl. Ved' tu visí odnepamäti. Ale toto vysvetlenie mi nestačilo. Muselo v tom byť ešte niečo iné. Uprene som sa naň zadíval a moja myseľ svojvoľne odfiltrovala všetok nadbytočný text. Ostal tam len pôdorys. PDRS! Vtedy mi to došlo.

Tam som ho videl! Pôdorys nemocnice sa presne zhodoval s pôdorysom, ktorý bol priložený v tom podivnom e-maile. Vnútro sa mi zachvelo elektrizujúcim pocitom, ktorý sa okamžite prejavil na pokožke rúk. Až ma zamrazilo. Začal som v tom hľadať spojitosť a nadobúdal som presvedčenie, že možno nejde o náhodu.

Zatiaľ som však nemal ani potuchy, čo by to mohlo znamenať. Ale jednu vec viem určite. Od toho momentu som začal byť ku všetkému podozrievavý a hovoril som si, že ak sú tu ukryté ešte nejaké ďalšie znamenia, nesmiem ich prehliadnuť. Moje vnútro naplnil príval tepla a adrenalínu. Srdce sa mi rozbúšilo a cítil som naliehavú potrebu tento hlavolam rozlúsknuť čo najskôr. Potichu som stlačil kľučku a čo najpomalšie otvoril dvere do vstupnej haly. Snažil som sa pôsobiť prirodzene.

Oblečený ako doktor, zamiešal som sa medzi personál. Prešiel som okolo recepcie. Bola podozrivo prázdna, žiadny krvácajúci opilci, ako to býva o tomto čase zvykom, tak som sa zbytočne nezdržoval a vydal sa na najvyššie poschodie. Tam pracuje Nina. Ale čo jej poviem? Že mám o ňu obavy a len tak mimochodom sa spýtam, či tu niekde nevidela zázračné dieťa? To by mi isto okamžite určila diagnózu a doporučila ma na oddelenie s polstrovanými dverami. Než za ňou pôjdem, pokúsim sa spomenúť si na to, čo sa písalo pri pôdoryse. Prezeral som si ho dnes ráno.

Nemalo by to byť až také ťažké vybaviť si detaily. A skutočne! Spomenul som si na sadu znakov napísaných po stranách. Predtým som im nevenoval pozornosť. Veď načo, keď som to celé pokladal za nezmysel? Usúdil som, že znamenajú číslo poschodia a tiež číslo izby. Ale prečo by mi to niekto písal? Ak to vedel, mohol tam predsa ísť sám. Zvedavosť zvíťazila nad tieňom pochybnosti a prst sa už dotýkal tlačidla na privolanie výťahu. Šieste poschodie. Zaznelo z reproduktora nerezovej krabice visiacej na lanách. Nečakal som, kým sa dvere úplne otvoria a predral som sa von cez zväčšujúcu sa škáru. Rýchlo! Izba, ktorú hľadám, je až na konci chodby. Nevidím žiadne červené svetlá, žiadne varovanie. Rozhodol som sa! Možno klamem sám seba. Ale nie je lepšia príjemná lož, ako tvrdá realita? V tejto chvíli mi to bolo v skutočnosti ľahostajné.

Dychtil som po odhalení toho, čo za tým všetkým je. Nevedel som, čo mám očakávať a ani som sa nad tým nezamýšľal. Len som sledoval stopy. Zbieral som omrvinky. To bolo všetko. Tak, a je to tu. Na sekundu som sa zastavil a nadýchol. Sebavedome, bez zaklopania, som otvoril dvere, vstúpil dnu a rozhliadol sa. To nie je možné! Ale izba bola prázdna. Čerstvé tulipány vo váze naznačovali, že tu nedávno ešte bolo. Či to bolo to zázračné dieťa, o ktorom sa písalo v e-maile, netuším, ale je preč! Nestihol som to. Mal som šancu zachrániť život a premárnil som ju. Aspoň takto to teraz vyzeralo. Ak by som nepochyboval...

6. kapitola

Sklamaný som nastúpil do výťahu a rezignovane stlačil jednotku. Cestou vydával nejaké divné zvuky. Hádam sa odtiaľto dostanem. Chcel som byť odtiaľto čo najskôr preč. Už som bol dole na jednotke, ale výťah nezastavil, pokračoval ďalej až do suterénu. Bolo rozsvietené. Zvedavosť opäť zvíťazila, a tak som sa pristihol, ako sa túlam podivnými chodbami. V tejto časti budovy som nikdy predtým nebol. Pôsobila na mňa chladne a cudzo. Kam len oko dovidelo, ťahali sa pod stropom všelijaké rúry.

Voda, kúrenie, vzduchotechnika a niekoľko radov elektrických káblov. Pokryté nánosom prachu azda ešte z čias postavenia budovy. Pripomínalo mi to povalu v dome u starých rodičov. Ako malý som tam raz nakukol. V ťažko dýchatelnom vzduchu, ktorý zvířil kúdol prachu pri každom kroku, sa snažili nájsť cestu i odvážne lúče slnka, ktoré sem prenikli cez už takmer nepriehľadné okno. Každá vec, ktorú tam mali uloženú, pôsobila na prvý pohľad veľmi mäkko. Radšej som sa ničoho nedotýkal. Až na jednu malú skrinku. Chcel som zistiť, čo v nej je. Našiel som v nej však iba zoschnuté zvyšky tiel pavúkov. Tu to bolo podobné. V tlmenom svetle som rozoznával jednotlivé predmety len tesne pred tým, ako by som bol o ne zakopol.

Rôzne, malé i veľké krabice sa naoko bez akéhokoľvek systému kde-tu povalovali a popri stene stálo odparkovaných pár lehátok na kolieskach. Odrazu sa chodbou ozval skľučujúci výkrik. Hrdelný prestrašený rev dieťaťa, aký dokáže vyvolať len nepredstaviteľná bolesť. Alebo strach. Bolo to doslova volanie o život. Prichádzalo spoza dvojkrídlových dverí.

Pribehol som k nim a nenápadne nazrel dovnútra. Nachádzala sa tam však len ďalšia tmavá chodba. Nedostatok svetla mi tentoraz vôbec nevadil. Mal som strach a nechcel som byť spozorovaný. Vlastne mi to vyhovovalo. Zakrádal som sa potichu, nepozorovane ako krkavec ukrytý v nočnej tme. Chodba bola vykladaná malými svetlomodrými obkladačkami. Všelijako sa kľukatila a nemala konca. Chvíľu mi trvalo, kým som došiel ku ďalším dverám. Boli rovnaké ako tie predošlé. Len s jedným rozdielom.

Na stene nad nimi bola veľká tabuľa s červeným nápisom EXPORT. Čože? Export? Tu v nemocnici? Nedávalo to zmysel, ale napriek tomu tam ten nápis bol. Veď čo by sa už len exportovalo z nemocnice? Každému pochopiteľne napadnú slová ako krv, krvná plazma, prípadne orgány. Ale takto? Akoby to bol nejaký bežný tovar? Som snád' v nejakej fabrike? Mal som pocit, že sa mi sníva. Ale nesnívalo. Mysľou mi prebehli predstavy o nelegálnom predaji orgánov.

Striaslo ma. V duchu som si klopkal na čelo. Áno, nelegálne a označené veľkým nápisom. Niečo tu aj tak nesedelo. Prečo je to teda ukryté v najhlbších útrobach podzemia pod budovou? Na stene napravo visel požiarne evakuačný plán s pôdorysom, ktorý som už poznal. Červený bod označoval miesto, na ktorom sa nachádzam. Koniec chodby. Koniec mojej cesty. Za týmito dverami je už iba jedna jediná miestnosť.

7. kapitola

Nakukol som dnu cez malé okno na dverách a nemohol som uveriť tomu, čo vidím. Toto snád' ani nie je skutočné. Čo to je?! Uvidel som čosi, čo mi pripadalo ako zjavenie, ako fatamorgána. Nečakal som, že niečo takéto uvidím práve v nemocnici. Tmavú miestnosť osvetľovali iba fagle, ktorých dym sa strácal v prieduchoch ventilácie. Steny pokrývali nasprejované nápisy a symboly v jazyku, ktorému som nerozumel. Nikdy predtým som nič podobné nevidel. Hoci ostatné dekorácie mi pripomínali synagógu, čo som raz navštívil. Ale to ostatné bolo úplne odlišné. Uprostred tejto temnej miestnosti sedel v kresle chlapec pripútaný akousi striebornou niťou.

Okolo dieťaťa stáli nejakí divní ľudia oblečení do dlhých hnedých plášťov s kapucňami. Zrazu sa začali hýbať. Vyzerali, ako by boli v extáze. Ich pohyby boli naoko úplne chaotické, no zdalo sa, že si dali záležať na tom, aby boli presne také. Nevedel som, na čo sa to vôbec pozerám. Opäť som sa pýtal seba samého: Čo to je?! Bolo to vari nejaké novodobé orákulum? Je to snád' nejaké zasvätenie? V miestnosti s nápisom EXPORT? Pripadal som si ako blázon. Ale nezbláznil som sa. To čo som videl, bolo predsa skutočné. Napriek tomu, že bol chlapec zviazaný, správali sa k nemu,

akoby bol anjel. Oslovovali ho menami ako „posledný z dynastie“ a „strážca“. Akoby im mal zveriť akési poslanstvo. Tajomstvo, o ktorom sa nemal nik dozvedieť. Stál som tam ako primrznutý. Vtom jeden z tých podivínov pristúpil ku chlapcovi a pokojným hlasom prehovoril: „Prečo nám to nechceš povedať? Už len ty jediný vieš, kde je. Povedz nám, kde je to pravé Adamovo rebro?“

Ten hlas... Ten hlas predsa poznám! Panebože, veď to je Nina! Rozvalil som dvere a vtrhol som dnu.

„Čo sa to tu deje? Čo to má znamenať? Nina, čo to stvárate?!“ kričal som.

Dvaja, alebo traja z mužov zahalených v kapucniach sa na mňa vrhli a znemožnili mi pokračovať ďalej. Chlapec začal kričať a zhadzovať na zem všetky predmety, ktoré mal v dosahu. Niekoľko faki náhle zhaslo a miestnosť sa ponorila do ešte väčšej temnoty. Snažil som sa vytrhnúť zo zovretia maskovaných mužov a dostať sa k chlapcovi a Nine. Neúspešne. V okamihu som ucítil tupý úder na zátylku a pred mojimi očami sa zotmelo úplne. Keď som sa prebral, nebolo nikde ani stopy po chlapcovi, záhadných ľudoch, či Nine. Zmizli fagle i ostatné predmety. Ostali len holé steny a prázdna miestnosť na konci podzemného skladiska všetkého nepotrebného. Odvtedy som už Ninu nevidel.